

במדינה

מישפט

מכשיר בלתי-מחאימ

**"במברג קנטון אי-אפשר
לפרוץ קיר" טען הסניגור,
ושיחרר את הצעיר.**

למישטרה לא היה ספק כי בידה תיק סגור ובטוח. הרי איש מישטרה, שוטר מן המדור המרכזי, ראה כמו עיניו את ה"השודים" מנסים לפרוץ לתוך חנות תכשיטיים. אותו שוטר היה בביתו בזמן הפסקת הצהריים, ומהמירפסת הבחינה עינו המנוי סה בשני אנשים המחזיקים מכשיר ומתעסקים בקיר האחורי של חנות תכשיטים ברחוב בנייהודה.

כשוטר חרוץ ירד מייד לרחוב ועצר את השניים. על חס"י בידיו של אחד השודים, אבנר ג'נאה, 25, נמצא מברג, כאשר הובאו העצירים להארכת מעצר, חקר הסניגור, דרור מקרין, את נציג ה"מישטרה". מה היה המכשיר שמצאתם בידי החשודים? שאל, הקצין ענה כי היה זה מברג. מה היה אורך המכשיר? המשיך הסניגור לשאול והקצין השיב כי אורך המכשיר היה עשרה סנטימטר. ה

של בגין, הצירוף היה גמור והפוסטרים הודפסו זמן רב לפני הגשתם לבגין, כי ויינגרטן רצה שאשתו, ששהתה בחו"ל, תהיה נוכחת במעמד זה, כדי לזכות בצילום משותף עם ראש-ההמשלה.

חיבוק בגין

מעניק ראש-ההמשלה לאשת הצייר, נדיה רוניצקי. (משמאל) דוד ויינגרטן ואשתו שושנה. מעמד הענקת הציור נערך בלישכתו

וחד אתם יצאו ללישכת ראש-המשלה. הציור המקורי הפוסטרים שהמתינו בבית ויינגרטן היו עטופים, ובנייהוזג ויינגרטן אמרו שיפתחו את החבילות בלישכה עצמה מפאת קוצר זמן.

כשהגענו למישטרה ראש-המשלה נתבקשו להמתין, מספרת נדיה, ויינגרטן הסיר את העטיפות והראה את הפוסטרים לכל הנוכחים כשהוא מתעלם מאיתנו, כאילו שאין לנו חלק בציור.

באותו מעמד סוכם בין אישה-עסקים היהודי-אמריקני ובין הצייר הרוסי כי 100 פוסטרים יימכרו לסוכנות היהודית — כל פוסטר בחמישה דולרים — ואת הסכום יקבלו בנייהוזג רוניצקי. בתחילת הפגישה עם ראש-המשלה

הוועדה אשר יהיו — אל-על לא תטוס בשבת, נפגה אק העולים הנרגשים. הוא אמר להם כי הסכום היחיד שיקבלו יהיה 500 הדולרים עבור הפוסטרים שנמכרו לסוכנות. שאר הרווחים ממכירת הפוסטרים, אמר ויינגרטן, הוא יקח לעצמו, כדי לכסות את הוצאותיו. אם יישאר משהו, הוסיף, אולי יתן גם להם.

הצהרה זו היתה שונה מן ההסכם המקורי, הג'נטלמני כביכול, אולם נדיה ואנדריי הרגישו שם חייבים לווינגרטן רבות, לכן לא התווכחו עימו.

צייר ואשתו קיבלו שני פוסטרים התור מים ועוד 15 בלתי-חתומים, השאר נשאר בידי ויינגרטן. כשתמה סערת הרגשות נפגו הצייר ואשתו לבחון את הפוסטר.

שמו של צייר עולה חדש מרוסיה, והנה הוא מפורסם! חבל שלא בגלל כישרו נותיו. עוד טען ויינגרטן, באמצעות המר דעה, כי מוזרה העובדה שעולה חדש מרוסיה יודע כי ויינגרטן היה חבר בוועדה ציבורית ולמעשה הוא כבר התרגל, בתור קף חפקידו זה, להשמעות נגדו.

כפוי

טובה!

ויינגרטן שכר את עורך-הדין שלמה תוסיה-כהן, שהציע לבנייהוזג הצעת פשרה. בהצעה נאמר שהפוסטרים יוחזרו לבנייהוזג, וזנוסף לכך ישלם להם ויינגרטן 1000 דולר. נדיה ואנדריי סירבו. העניין הפך עבורם עקרוני, והם סירבו להשתיק. הגילוי בדבר הונאתו של ויינגרטן פקח את עיניהם. הם הלכו לבדוק מה נכתב בתבליט הזהב שהוצמד לפוסטר. להפ"תעתם גילו כי בהקדשה לא היתה כל התייחסות אליהם: "לראש-המשלה ישראל, מר מנחם בגין, בכבוד ויקר מוגש ע"י שושנה רויד ויינגרטן וב"ב". ההקדשה גרמה לבנייהוזג רוניצקי להבין כי לא רק את הכספים מנע מהם ויינגרטן, אלא הוא אף לקח מהם את הכבוד שבהענקת הציור לבגין.

נדיה פנתה לקדישאי בשנית, ושוב ביקר שח את עזרתו-לדבריה, רצתה להדגיש לפני קדישאי ובגין את ההונאה.

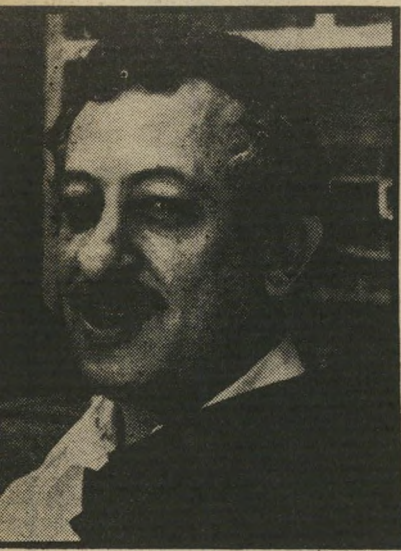
קדישאי שאל אותה אם קראה את מאמרו של ויינגרטן, ושאל, לדבריה, מדוע היא ובעלה כפויי-טובה, אחרי כל מה שוויינגרטן עשה עבורם. נדיה ניסתה להסביר כי רומתה וכי היא רוצה להודיע לבגין על הרמאות, וכששאלה את קדישאי אם סיפר לראש-המשלה על השתלשלות העניינים, ענה לה בשלילה. אולם הוסיף שבגין קרא עיתונים ובוודאי קרא גם על כך.

איך אתם מעזים לבוא ולבקש עזרה, שאל אותה קדישאי בכעס, אף אחד לא עוזר להורי כשהם באו לארץ!

אנדריי ונדיה אינם מרגישים אשמים בכך שאיש לא עזר להוריו של קדישאי. לדבריהם השנים יחלפו, אנשים ישכחו את פרשת סיני ואת פרשת אל-על, אולם הציור שצייר אנדריי יישאר כהנוכח לרצרו. גו האמיתי של אנדריי להביע את רגשותיו החמים למנחם בגין, רגשות שחלפ-לאור האירועים המצערים.

בינתיים הודיע להם דב ספראי על ביטול התערוכה, ולדבריהם נובע הביטול מקשריו של ספראי עם ויינגרטן. אין הם יודעים איך ישיגו את הכספים שהוציאו להכנת התערוכה, משרד-הקליטה העניק לאנדריי מילגה לקראת תעודתו, ועכשיו יצטרכו, כנראה, להחזיר אותה.

טיבי זכרתי

סניגור מקרין חברג קטן

שופט אהרון פרוינד זקף את אוניו: "בי מברג קנטון כזה ניתן לפרוץ קיר?" שאל, ואיש-המישטרה לא ידע מה להשיב. בעיקבות חקירה זו שיחרר השופט את היהודים באומרו כי סענת המישטרה אינה הגיונית.

דרכי חיים

המתמחה המתחזת

כשהתברר למישטרה כי הצעירה אינה מתמחה של עורך-דין, הוגש נגדה כתבי-אישום.

למרבית האנשים יש צורך בארבע שנות לימוד באוניברסיטה כדי להסוץ לתמתיים אצל עורך-דין. אבל רחל בורג, 26, שילמה על כך רק בשנת מאסר אחת.

לפני שנשתיים נעצר אחיה של רחל הווחק בתחנת-המישטרה של נתניה. ה"מישטרה שברה עבורו את עורך-הדין צבי לידסקי, ורחל, שהחליטה לבקר את אחיה, הציגה עצמה בתחנת-המישטרה כמתמחה של עורך-הדין לידסקי, ונפגשה עם אחיה. למרבית הפלא לא חקרו אותה שוטרי התחנה יותר מדי ולא ביקשו לראות אישורים. הם האמינו לה כי שמה רחל בורג, וכי היא מתמחה של עורך-הדין.

רק אחרי כשבוע, כאשר שוחחו עם לידסקי, התגלגלה הסיחה על המתמחה, ואז התברר למישטרה כי אין ולא היתה מתמחה בשם זה במישרו של עורך-הדין.

ממם, גנבות והתחזות. חקירה (המשד בעמוד 60)

© D. Weingarten N.Y.

זכות יוצרים

בתחנת הפוסטר, באותיות קטנות, רשם דוד ויינגרטן את שמו כבעל זכויות היוצרים. בנייהוזג רוניצקי לא ידעו על-כך. הם גילו זאת אחרי שבונו את הפוסטר בביתם בתום הפגישה עם בגין.

ואז גילו לראשונה כי במיסגרת הלבנה שמסביב לדיוקן יש הטבעת דפוס, שבה מצויין כי זכויות היוצרים שייכות לוויינגרטן. גרסו, גויירוק.

מייד כשהוברר לישראלים הטריים כי הולכו שולל, פנו לוויינגרטן. הוא אמר כי אין לו זמן להיפגש עימם, שכן הוא נוסע לארצות-הברית. בנייהוזג ההמומים פנו לקדישאי, שלא רצה להתערב בעניין, ובצר להם פנו השניים לעורך-הדין אהרון אורדן.

ימים ספורים אחר-כך הגיש אורדן בשם לקוחותיו בקשה למתן צו-מניעה. שורה לוויינגרטן להימנע מעשיית כזו מעשה, במישרין או בעקיפין, ושל שימוש, הפצה, מכירה, שיווק, מיסחר, פירסום, תצוגה, הוצאה לאור, עשיית צילומים, פיתוחים ור הדפסות מכל סוג שהוא מתמנות השמן של ראש-המשלה.

שימעה של הבקשה הגיע לכתב אחד העיתונים הירושלמיים, שמיהר לפרסם את הידיעה. למחרת פורסמה באותו עיתון מודעה שהתפרשה על עמוד שלם, שבה ניסה ויינגרטן להוכיח את חפותו ואת כוונותיו הטובות.

"למעשה" טען במודעה, "רצינו לפרסם

התעלם ויינגרטן לגמרי מנדיה ואנדריי. השיחה התגלגלה בעברית, וכששאלה נדיה את שושנה ויינגרטן על אודות נושא השיחה, פטרה אותה שושנה בכך שאמרה לה כי דוד ובגין מדברים על אל-על ולא על הציורים.

אחרי ציפיה ממושכת הסייר איש-העסי קים את העטיפות מעל הציור. בנייהוזג רוניצקי ראו כי בתחתיתו הטבעת הקדשה בתבליט הזהב, אולם מאחר שהכתוב היה בעברית, לא הבינו מה נכתב בה. נדיה רוניצקי קיבלה את הנשיקה הרטובה המסורתית מפיו של ראש-המשלה, וזנוסף לכך קיבלה שלושה פוסטרים חתומים על-ידי ראש-המשלה.

אחרי שהסתיימה הפגישה המרגשת וכבו הבזקי המצלמות, יצאו הרוניצקים מן ה"לישכה". שושנה ויינגרטן לקחה מנדיה אחד מן הפוסטרים החתומים ואמרה שי-תמכור אותו בנייירוק תמורת 100 דולר — סכום השווה לסכום שאחת הוציא בעלה עבור מיסגור התמונה.

כסטיים ויינגרטן לדווח לעיתונאים רבים על פגישתו עם ראש-המשלה ועל הב-טחת בגין לוויינגרטן, כי יהיו מסקנות